

Високо, високо посред висини недостъпни откриха се двери на невидими храмове, изпълнени със звън, океан от светлина се разля кат вълна-вдъхновение и заля птиците — вестители на пролетния пир.

И със звънтежи нови, звънтежи пролетни се носеха птиците над равнини, долини, гори и поля и будеха всъде възторга на пролетта, разливаха зов и носеха песен.

Земята се доверяваше на техните песни. Цяла доброта, цяла майчина любов, отдаваше тя своите запазени сокове, разстилаше килими, поеше храсти и дървета.

Плахо, като детски очички, се разтвориха пролетните пъпки. Вятърът отронваше техния мирис и го разнасяше към градовете.

Припнаха отново, задъхвайки се, пролетните звънтежи; някой лудо се втурна надолу из лесът, изгуби се нататък, а лесът — залюля се — пиан, запя, зашумя.

На въздушни мантии-криле се втурна напред мисълта, полете в измръзналите зимас долини, изви се бързо мечтата, а след нея се вдигна изполин могъщ — вдъхновената властна воля.

И желал бих по-скоро да говоря, да разкажа всичко, да разправа, да се втурна в човешкото море, да зова, ново слово да дам, да възкреса на сърцето погребаните пориви и към хорския звънтеж по-скоро, като към пролетен прилив, да се втурна.

Далеч от пролетното замайване — като черна скала се издигаше навъсен, цял от камък и стомана бръмчаш, неспокоен завод.

С какво ще ни зарадваш? Каква пролетна вест ще ни дариш, ти — наш дом — жилище на труда и на неволята?

Със хладината на миналото, със зъл полумрак заводските сводове срещнаха морето от хора, шумящо с нови звънтежи.

С лениво скърцане прилепват каишите.

Завиха моторите песен тъжовна.

И сякаш някакви ридания разкъсваха сърцето, със горест погребана, със жалби неизказани. Брънчаха моторите кат сибирска виелица над нещо далечно, захвърлено в безлюдните горски усой.

В далечни ковачници гърмяха чукове тежки, и звукове смъртни, звукове гибелни в душата се вбиваха.

Завъртяха се валяците, зашепнаха нещо зловещо — тревожно, изхлиплаха често фабричните ремъци.

Блъскаха, чукаха, стържеха, скърцаха ближните преси.

И ключния звън в коридори тъмни, готвеше сякаш на затворените вест безнадежна — последна вест.

Летеше по релсите кранът стремително шумно.

Спускаха се, летяха и пак се издигаха подемните синджири. . . И с болка дълбока, болка позната, влизаха в сърцето и го разкъсваха окованите звуци. . .

Неохотно отиваха във фабриката тъкачите. Със скърцане на зъби взимаха пилите стругарите, злобно гризеха метала фризерите, фучеха с рендета машините.

